

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFORENINGER.

Nr. 49.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre

København, Søndagen den 4. December 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Kvindens kommunale Valgret.

Vi har oftere her i Bladet omtalt den store Betydning, vi tillægger den politiske Valgret for Kvinder. Trods Mænds Udtalelser om, at den almindelige Stemmeret ikke har gavnet Manden, og at Vælgernes Stemmer i Øjeblikket ikke har stort at betyde, saa tror vi dog, at intet vilde virke saa opdragende i social Henseende, som Kvindens politiske Valgret. Om det er Kvindernes Natur, eller det ligger i Tiden, saa er det vist, at Kvinderne ganske anderledes end Mændene vilde sætte sig ind i de foreliggende store Spørgsmaal, og altsaa selvfølgelig lægge Skuldre til at føre Reformer frem. Med et Ord, Kvindens Tanker vilde vækkes, og det er tænkende Mennesker, vi trænger til.

Derimod har vi tillagt den kommunale Valgret mindre Betydning, idet Stemmeretten her, i det mindste i Hovedstaden, er knyttet til en bestemt Skatteydelse og det derfor kun blev et lille Mindretal af Kvinder, der vilde kunne benytte den, det blev væsenligt de Kvinder, som ved Arv var komne sovende til en Formue, levede af den og kendte maaské kun lidet til den Kamp for Tilværelsen, som kæmpes paa Samfundets Skyggeside, og til de Nødlidendes Liv, for hvis Skyld det haster med Reformer.

De aller sidste Aar har imidlertid meget begænsset dette Antal af Kvinder og i en betydelig Grad forøget Antallet af næringsdrivende Kvinder, Lærerinder og andre arbejdende Kvinder, der ved en selvstændig Virksomhed yder Skat i Kommunens Kasse, saa det var ganske naturligt, om højere Vedkommende snarest muligt gav Kvinderne den kommunale Stemmeret.

Vi synes, at de ærede Avtoriteter, som

har med Skattesagen at gøre, maa le højt eller rødme op over Ørerne ved at skulle udstede Skattebevis til Kvinder og modtage deres Penge. Ethvert tænkende Menneske maa dog finde det inderlig komisk, at man giver Kvinden et Næringsbevis, optager hende som skatteydende Borger, men den Ret, der knytter sig til Skatteydelse, den slaar man en Streg over. Men endnu mere komisk bliver Situationen, naar Kvinderne ganske taalmodigt Aar ud og Aar ind betaler denne Skat. Det er lige saa latterligt, som naar man købte en Vare og betalte den, og de Handlende aldrig udleverede den, og man saa alligevel købte den hvert Aar paany. Jo — Kvinderne er taalmodige, de er vante til at lide Uret, det tager de ganske, som om det bør være saadan; thi hvis Kvinderne for Alvor kunde og turde lade høre fra sig, det tror vi at kunne sige med Sikkerhed, da vilde de opnaa den kommunale Valgret, den er dog de fleste fornuftige Mænd enige om bør komme som en simpel Selvtølge af, at Kvinden er næringsdrivende Borger og yder sine Penge i Kommunens Kasse.

Dog forstaar vi ikke rigtigt disse gode Herrer i Rigsdagen, der mener, det er simpel Retfærdighed, at Kvinden faar Stemmeretten; hvorfor venter de saa egenlig med at give hende den? Er det ikke snarere en Skam at modtage uretfærdige Penge — og det er det jo — naar Stemmeretten ikke er knyttet dertil. Desuden har Mændene ikke Ret til at sige, at saa længe Kvinderne ikke sætter Pris paa den, skal de ikke have den; thi findes der ikke talrige Mænd, som aldrig benytter deres Stemmeret, eller hvad der er værre, sælger den.

Vi vil derfor ønske, at de Mænd, som for Alvor har taget Kvindens Stemmeret for nu, ikke vil tøve, men hurtigst ophæve den latterlige Bestemmelse at modtage Kvindens

Skatter og samtidigt nægte hende de Rettigheder, Skatteyderne har Krav paa.

Samfundets Stedbørn.

Ingen Fader — eller om man vil — alt for mange Fædre!

Saa snart født, ej heller nogen Moder! Samfundet til Plejemoder, Fattighuset til Hjem. Og saa forbavses de Velstillede i Livet over al det Haardsind og al den Umedgørlighed — den Mangel paa menneskelige Følelser — som Forbryderen viser, naar han staar fuldfærdig som saadan over for det Samfund, i hvis Hænder Omsorgen for ham blev lagt, den Gang han var saa uskyldig som noget nyfødt Barn kan være.

Mon ikke det vilde være rettere, om de mange, der er om at fordømme, hos sig selv opkastede det Spørgsmaal „Mon ikke noget, endda meget her skulde være forsømt, medens Tid var?“

Samfundets Stedbørn — denne store Flok af lidende, ulykkeligt stillede Søskende, for hvem Samfundet træder i Moders Sted, og da ganske stedmoderligt hurtigst jager sine tilførte Børn ud at passe sig selv, indtil Manden med Politistokken mener sig bedre kaldet til at passe dem og passe paa dem bag Laas og Slaa!

I Mødre, saa mange som I er, der Søndag efter Søndag fylder Kirkerne — og mange maa I jo være, siden der siges, Kirkerne er for faa — mon ikke for nogle af Jer mange en Dag dog den Tanke maa lyse op, at saa pænt det er at sidde i Kirkestolen den ene Dag i Ugen, slet saa pænt er det ikke de andre seks Herrens Dage at lade, som ser man ikke Nøden i selve det menneskelige Liv trindt om sig, Sjælenøden som Legemsnøden, ser ikke Fattigdommen ved Ens Dør, paa Gaden — helt op ad Trapperne, hvor forsultne Børn kravler om paa egen Haand — og helt øverst op, ind i det nøgne Kvistkammer!

Mon ikke det vilde være nok saa meget i Overensstemmelse med Kristendommen og dens Lære — Næstekærlighed — om vi